

entre Ripoll i Ribes.¹² D'AGINNOMANTIUM s'hauria passat a *Aie(n)mans*, assimilat en *Aiamans*. Es pregunta Coromines si no podria venir d'un tal ètimon el nom de la ciutat d'*Ayamonte* (d'un genitiu en -MANTĪ eventualment) a les boques del Guadiana entre maresmes i per tant lluny de tota muntanya, car entre una labial -m- i una emfàtica àr. *ʔ* la *ā* havia de sonar amb fort matís posterior.

La documentació antiga d'*Aiamans* no escasseja. Se citen els *habitants* «de *Ayamans*» l'any 1390, i el «pont de *Ayamans*» el 1419 (BSAL III, 283b, 126a). Quadrado (*Conq.*, 531) i JJAmenyal (*Gram. Mall.*, 247) citen l'«alqueria d'*Iaman*» d'un capbreu de 1389; i el «lugar de *Ayamans*» figura en docs. de 1452 i 1511, usats per Quadrado en *For. y Ciud.*, 321.

Altres possibilitats que Coromines s'ha plantejat, no les troba acceptables. El plural del mot àrab que significa 'jurament', *yamin*, és *aymān* (*RMa.* 445.2f., *PAlc.* 281b12), i veiem que feia un paper en l'onomàstica dels moros d'Alandalús, perquè un °*Abd al-Mālik Ben Aymān*, o sigui 'Abdelmèlic el dels juraments', figura en la *Història dels Jutges de Còrdova* per Al-Ḥuṣānī (p. 67 del text ar.); però no sols hi trobaríem a faltar la vocal de la síl·laba -ia-, sinó que la *ā* no oberta per lletres emfàtiques sonava *é*, i més tard *i* (*aymin* transcriu *PAlc.*). Certament hi ha *Al-Yāmānī* per designar el fill del Iemen, però les *aa* hi sonen *e*, i no havent-hi vocal llarga en la síl·laba penúltima no podem esperar que s'hi reculés l'accent en vulgar.

AIREFLOR (Sencelles, Mall. 18, h-18)

Figura en el Mapa Despuig, en un document de 1511,¹³ i ja s'esmenta entremig de Canarossa i d'Alaró i els Ruberts en un de 1451 (QUADRADO, *F. y C.*, 255). Indubtablement mossàrab, i ha de venir de AREA FLORUM 'jaç o parterre de flors'; per tant fóra millor escriure-ho *Airaflor*. Recordem que *area* ja figura en Varró amb tal sentit, parlant de jardins i horts: «in hortis --- spatium quadratum et oblongum, cetero solo altius, ubi semina jaciuntur» (Forcellini-Perin). Per al significat, cf. Forlàritx FLORALES, que potser té el mateix sentit si bé en plural.

12. Vid. Joan COROMINES, *Tópica Hespérica. Estudio sobre los antiguos dialectos, el substrato y la toponimia romance* (Madrid, Gredos, 1972) I, 15. També Joan COROMINES i J. MASCARÓ PASSARIUS, *Aproximació a la toponimia balear*, «Butlletí de la Societat Onomàstica», núm. x (1983), p. 29.

13. J. M. QUADRADO, *Forenses y ciudadanos* (Palma de Mallorca, Imp. Tous, 1939), reedició, p. 353.